

A békesség saruja

Lekció: Ézs.52.1-10. / Textus: Ef.6.15.

2014.nov.16.

Az Efézusi levélben Pál apostol hihetetlen gazdagon kifejti, mi az evangélium, a Jézus Krisztusról szóló örömhír; és hogyan teremt ez új nemzetséget, új népet a világban. Az apostol gyönyörű dolgokat mond el arról, hogy ezt az evangélium által életre hívott új közösséget, az egyházat miképpen áldotta meg Isten minden lelki áldással Krisztusban: kiválasztott, saját népébe tagolt, gyermekeivé fogadott minket, bocsánatot kaptunk, az ő Szentlelkét adta nekünk. A levél végén azonban utolsó nagy üzenetként egy komoly figyelmeztetést helyez a szívünkre, mely arról szól, hogy mindezen ajándékok birtokosaként egy hatalmas kozmikus háborúba került Isten népe.

Bevezetéként (és egyben rövid visszatekintésként az elmúlt hetek igehirdetéseire) három dolgot szeretnék hangsúlyozni ezzel a lelki-szellemi harccal kapcsolatban:

- Ez a harc VALÓSÁGOS, komoly, konkrét, súlyos, létező. Élet-halál kérdése, hogy a keresztény közösség, benne minden keresztény ember tudjon arról, hogy ez a kozmikus lelki háború zajlik, és annak mindannyian részesei vagyunk. Mert aki ennek nincs tudatában, már el is veszítette a küzdelmet. Amennyiben viszont tudatosul benned, hogy egy kozmikus harcnak a részese vagy, akkor számos dolgot, ami veled történik, ennek fényében egészen másként fogsz megélni, értelmezni.
- A harc NEM TESTETLEN, NEM FÜGGETLEN A MINDENNAPI ÉLETÜNKTŐL. Bár Pál apostol arról beszél, hogy a harcunk „nem test és vér ellen”, az alapvetően nem emberek, világi struktúrák ellen irányul, hanem gonosz erők, démoni hatalmak, az ördög és az ő seregei ellen; mégis fontos része a bibliai világképünknek, hogy ez a lelki-szellemi harc nincs elválasztva a mindennapi életünk tapasztalati valóságától. Nincs arról szó, mintha a keresztényeknek egyfajta kettős élete lenne: egy evilági, normális, kézzelfogható, és egy másik, egy titokzatos, mítikus létezés, ahol láthatatlan módon valamiféle levegőbeli hatalmasságokkal és démonokkal harcolnánk. A bibliai világkép szerint mindennapi életünk eseményei, a körülményeink, a társadalmi helyzetünk, a kapcsolataink, a lélektani belső valóságunkban zajló folyamatok mindmind részei ennek a kozmikus háborúnak. Éppen ezért a világképünket feszegeti ez a kérdés: hisszük-e, hogy a megfogható, látható, érzékszerveinkkel megragadható valóság felett, mellett, mögött még valami más, valami több is létezik? Szeretnék ezen a ponton újra egy teológust idézni, akire ennek a témának a bevezető igehirdetésében is hivatkoztam már: „*Erény, ha nem hiszünk olyan dolgokban, amelyek nem léteznek. De veszélyes, ha azokat nem hisszük, amelyek a mi korlátozott kategóriáinkon kívül esnek.*” (Wink, Naming the Powers, 4.) Az evangélium szétfeszíti a nyugati racionális, materiális világkép kereteit. Jézus ugyanis nem egyszerűen életmód-változást, tisztább erkölcsöket hozott el, hanem az evangélium arról szól, hogy Jézus háborúba jött, harcba szállt az ördöggel és az ő minden hatalmával szemben.
- Mindez bennünket, Isten népét, Jézus követőit JÓZANSÁGRA ÉS BÖLCS KÜLÖNBSEGTÉTELRE kell, hogy hívjon. Az Efézusi levél végig a nagykorú, felnőtt, érett gyülekezetéről szól. Láttuk, hogy nem az a felnőtt gyülekezet, amelyik minden negatívum mögött ördögöt, démont, gonosz szellemet lát. De az sem érett kereszténység, ha valaki csak válogatva hisz a Biblia szavainak, és az igéből azokat a „mítikus részeket”, amikor Jézus démonokkal ütközik össze, démoni hatalmaktól szabadít meg embereket, az ördögtől kísértetik, vagy arról beszél, hogy azért jött, hogy az ördög munkáit lerontsa – mindezt „felvilágosodott” emberként elutasítja, idejétmúltnak, túlhaladottnak látja. A felnőtt gyülekezet az a gyülekezet, amely felismeri az ördög munkáját, módszereit, stratégiáit a mindennapi élethelyzetekben; és bátorsága, hite van arra, hogy az evangélium valós erejét egészen konkrétan mindezekre a szituációkra nézve alkalmazza és megélje. Ezt jelenti az apostol által megfogalmazott kép: „vegyük fel az Isten fegyverzetét!”

Pál apostol börtönben van, megbilincselve, ott áll mellette egy felfegyverzett római katona. Levelet ír, és a levele végén megfogalmazott végső nagy üzenetének a célja, hogy megerősítse a keresztény gyülekezetet, hogyan lehet a lelki harcban megállni, a hitet megtartani. Maga előtt látja a katona fegyverzetét; ehhez a külső képi valósághoz kapcsolja a belső, lelki, evangéliumi igazságokat. A kép használata segít nekünk a megértésben, az evangéliumi igazságok tudatos megragadásában, abban, hogy életgyakorlatunkká váljon mindez és megállhassunk a harcban.

Beszéltünk először az igazság övéről, arról, hogy a Sátán a hazugság atyja, és mit jelent ezzel szemben megállni az igazságban. Másodszor, a megigazulás páncéljával kapcsolatban arról volt szó, hogy a Sátán egyik stratégiája, hogy vádol, saját szívünkön vagy másokon keresztül, és ezzel szemben milyen módon állhat meg a keresztény ember, a keresztény gyülekezet abban, hogy a gonosz minden vádaskodása ellenére mi szabad emberek és Isten gyermekei vagyunk.

Mai igénkben, a 15. versben ez áll: *„álljatok meg tehát, felsaruzva a lábatokat a békesség evangéliuma hirdetésének a készségével!”* Az új fordításban így hangzik ez: *„álljatok meg tehát, sarut húzva lábatokra, készen a békesség evangéliuma hirdetésére!”*

Három pontban szeretném kifejtetni ennek az igének az üzenetét:

1. Mi a saru és mi a békesség evangéliuma, hogyan párosítja ezt a kettőt Pál apostol?
2. Mi az ördögnek az a stratégiája, amellyel szemben a békesség evangéliuma hirdetésének a készsége a fegyver, és hogyan működik ez a fegyver?
3. Hogyan lehet felvenni ezt a fegyvert?

I.A saru és a békesség evangéliumának a készsége

Amikor a római katona fegyverzetére gondolunk, a sisak, a kard, a pajzs, a páncél sorába kevésbé illeszkedőnek tűnik a katona saruja. Nem magától értetődő, hogy ez is a felszerelés része, hiszen nem klasszikus értelemben vett fegyver. De a hozzá kapcsolt lelki tartalomra is hasonlóan igaz: a békesség evangéliuma sem tűnik különösebben fegyvernek. Akár ebben az értelemben is van tehát létjogosultsága a párosításnak. Látni fogjuk azonban, hogy a békesség, ami első hallásra éppen ellentétének tűnik bármiféle fegyverkezésnek és harcnak, nagyon is hatékony fegyverünk az ördög elleni küzdelemben.

Fontos, hogy az apostol nem teljesen újként állítja elénk ezt a képet. A békesség evangéliumának komoly ószövetségi előzménye, a zsidó gondolkodásban mély beágyazottsága van. Ézsaiás próféta több mint 500 évvel Jézus előtt, Pál előtt, amikor hirdeti Izraelnek, hogy Isten újat kezd, szabadulást hoz a babiloni fogságból, ezt az ígét mondja: *„mily szép, ha feltűnik a hegyeken az örömhírt hozó lába, békességet hirdet, örömhírt hoz, szabadulást hirdet, azt mondja Sionnak: Istened uralkodik.”* (Ézsaiás 52.7.) Mikor tehát Pál azt írja a levélben: *„álljatok meg felsaruzva a békesség evangéliuma készségét a lábatokra”,* akkor erre az ószövetségi képre utal vissza, mely mélyen meggyökerezve ott élt ennek a népnek a gondolataiban: a béke hírnöke, amikor megérkezik és meglátjuk a lábait, hirdeti, hogy Isten uralkodik, és ennek az a középpontja, hogy békesség van.

Bontsuk ki jobban a képet! A katona sarujának kettős funkciója van a harcban: az egyik a megállás, a másik pedig az előrehaladás. Ha egy katona felkötözi a lábára a sarut, szíjjakkal megerősíti, az utána biztonságot, erőt jelent, képességet arra, hogy szilárdan megvesse a lábát. Ugyanakkor a saru másik funkciója a mozgásra, a gyors haladásra, előrenyomulásra, vagy kitaró menetelésre való képesség. Taktikai szempontból mindkettő hihetetlenül fontos az egész sereg életében.

Mi a békesség evangéliuma, amit a saruhoz, mint képhez belső, evangéliumi igazságként rendel Pál apostol? Ha megkérdem, mi a békesség, a legtöbben azt mondják: békesség az, amikor minden rendben van itt belül, amikor zavartalan harmónia uralkodik a lelkemben, amikor senki nem zavar. A Biblia azonban alapvetően nem ezt, nem a kiegyensúlyozott, harmonikus lelkiállapotot nevezi békes-

ségnek, legalábbis nem elsősorban és nem kizárólagosan. Sokkal gazdagabb fogalom ez ennél. Ha meg akarjuk érteni, mi a békesség örömhíre, amit Pál szerint fel kell saroznunk a lábunkra, akkor leg-helyesebb, ha az Efézusi levél kontextusában keressük a választ. A levél második fejezetében arról ír az apostol, hogy az evangélium szíve, középpontja a békesség, mégpedig a megbékélés értelmében. Az Ef.2.14-17-ben ezt olvassuk: „Mert ő (Krisztus) a mi békességünk, aki a két nemzetséget (zsidót és pogányt) egyé tette, és az ő testében lebontotta az elválasztó falat, az ellenségeskedést, miután a tételes parancsolatokból álló törvényt érvénytelenné tette, hogy békességet szerezve, a kettőt egy új emberré teremtse önmagában. Megbékéltette mindkettőt egy testben az Istennel, miután a kereszttel megölte az ellenségeskedést önmagában, és eljött, és békességet hirdetett nektek, a távoliaknak, és békességet a közelieknek.”

A zsidók és a pogányok alapvetően megvetették egymást, mint ahogy nagyon sokan megvetik és gyűlölik egymást azóta is, mindig és mindenhol, a mai társadalmunkban is. A pogányok a zsidókat furcsa kisebbségnek tartották, akik ünneplik a szombatot, nem esznek meg bármit és különös ruhában járnak. A zsidók pedig lenézték a pogányokat, tisztátalan embereknek tartották őket, akiknek fogalmuk sincs az egy Istentől. – Pál azt mondja: ezt a két gyűlölködő, egymást megvető nemzetséget egyé tette Jézus, az ő testében lebontva a köztük levő elválasztó falat: az ellenségeskedés, a megvetés és gyűlölködés falát. A békesség, abban az értelemben, ahogyan Pál beszél róla, messze több tehát, mint csupán az egyén lelkének nyugalma. A békesség megbékélt kapcsolatokat, megbékélt közösségeket jelent, amikor korábban ellenséges népek egyé lesznek. Ma is sokak által megfogalmazott cél ez a világban – és alapvetően nem rossz célkitűzés az, ha a világ keresi, hogyan tudnának a legkülönbébb csoportok egyé lenni, egyességre jutni, hogyan lehetne több tolerancia, több befogadás, hogyan tudnánk jobban megérteni egymást. A Biblia azonban nem a mai társadalomra jellemző olcsó megoldást kínálja ezekre a kérdésekre. Nem egy kicsit több toleranciát, egy kicsit kevesebb diszkriminációt hirdet.

A következő sorokban arról beszél Pál: Jézus „megbékéltette mindkettőt egy testben az Istennel (az Istennel!), miután a kereszttel megölte az ellenségeskedést önmagában.” A megvetés, a gyűlölködés fala ugyanis nem csak horizontálisan, hanem vertikálisan is elválasztó fal: nem csak egymástól, hanem Istentől is elválaszt bennünket. Az elsődleges probléma, amire választ kínál az evangélium örömhíre, nem az, hogy ki utál téged és te kit utálsz, kit nézel le és ki néz le téged, kivel van konfliktusod, harcod; a Biblia szerint az az elsődleges probléma, hogy Isten ellenségei vagyunk. S az örömhír: Jézus megbékéltetett Istennel, miután a kereszttel megölte az ellenségeskedést. A keresztre volt szükség ahhoz, hogy a megbékélt kapcsolat Isten és ember között létrejöjjön – hiszen valamit rendezni kellett ebben a kapcsolatban. Mert alapvetően nincs békesség Isten és ember között. Az ember ellensége Istennek, Isten szentsége, igazsága pedig azt jelenti, hogy megítéli az embert. Jézus a közvetítő, ő az, aki közbelép, és megöli az ellenségeskedést a kereszttel a saját testében. Meghal mindazért, ami miatt Isten jogosan áll szemben az emberrel, és ami miatt mi nem tudunk Isten elé menni. Ez a Krisztus evangéliumának nagy örömhíre: megbékéltet Istennel.

Ha ezt megtapasztalod, egészen mélyen, valóságosan átéled, tekintheted-e utána még idegennek a másikat, a „pogányt” Isten népében? Nem. Mert aki megbékél Istennel, az megbékél a másik emberrel is: így jön létre a keresztyén gyülekezet. Ez a békesség örömhíre. Ez a békesség evangéliuma. Értitek, mennyivel több ez, mint csupán hogy az én kis lelki békességem legyen meg? Mit érdekelnek engem a pogányok? Mit érdekelnek engem a zsidók? Mit érdekelne engem mindaz, ami ebben a társadalomban zajlik? Mit érdekel mindaz, ami körülöttem megy a munkahelyen, az iskolában, a családban? Csak az én kis békességem legyen meg! Lehet, hogy ezzel a vággyal jöttél ide ma: egy kis békességet kapni végre, csak idebenn! De az evangélium ennél sokkal több! Megbékélt kapcsolatok Istennel és egymással.

És még mindig nem ez a saru! Figyeljük meg jól, Pál azt mondja: a békesség evangéliuma *készségét* saruzzátok fel! Hangsúlyos ez a szó: készség, készültség, felkészültség. („A state of being ready for action” – egy bibliai szótár.) Amikor reggel felveszed a cipődet, azt valószínűleg nem azért teszed,

mert utána még cipőben szeretnél egy kicsit időzni a lakásban, hanem el akarsz indulni, céllal, mész valahova. Amikor a katona felölti a sarut, az azt jelenti: felkészült arra, hogy elinduljon, kilépjen a csatatérre, behatoljon az ellenség területére és megálljon a harcban. Ugyanez a mozzanat, felkészültség, készenlét, éberség kapcsolódik a békesség evangéliumához. Tudod, érted, magadhoz ölelted, kész vagy ezzel lépni, mozdulni - ez az a hatékony fegyver az ördög elleni harcban, amiről Pál apostol beszél.

II. Az ördög stratégiája, a fegyver működése

Pál apostol újra és újra hangsúlyozza, mennyire fontos érteni, ismerni, milyen módszerei vannak az ördögnek. Mert háborúban állunk, és a háborúban az ellenfelek mindig stratégiákat gyártanak. Aki ismeri az ellenfél stratégiáit, módszereit, az előnyben van - ezért akarja a Biblia, hogy Isten népe, a keresztény gyülekezet ne legyen tudatlan az ördög jellemző cselszövéseit illetően. Leplezze le Isten előttünk az ördög munkáit!

Amikor itt az istentiszteleten erről beszélünk, amikor világossá válik előtted, hogy milyen módon támad egészen személyesen téged az ördög – tudd bizonyosan, hogy ez nem csupán felkészítés a lelki-szellemi háborúra. Ez már maga a háború. Rendkívül szeretném ezt kihangsúlyozni: a lelki és szellemi harcról való tanítás, a tanítás hallgatása, az erről való gondolkodás önmagában lelki és szellemi harc, mert a gonosz nem akarja, hogy világosságra jöjjön, melyek az ő módszerei. Szeretném, hogy érezzük: háború van, élet-halál kérdése, hogy komolyan vegyük ezt!

Az ördög görög neve: diabolos – jelentése: vádaskodó, félrevezető, megosztó, szétdobáló, vizályt keltő. Élesen szembeötlő az ellentét: az ördög szétdobál, szétvet, szétszed, pusztít - Isten Jézus Krisztusban megbékéltet és egybefoglal. Megbékélést munkál önmaga és köztünk, valamint köztünk és a többi ember között, még ha nagyon különbözőek vagyunk is. Ennek a szíve pedig Krisztus kereszthalála. Isten azt, ami a legdrágább: Fia életét áldozta oda ezért a megbékélésért. Az ördög, a diabolos azon mesterkedik, hogy ezt a drága áron szerzett egységet megrontsa és elpusztítsa, ezért kell nekünk készen lenni ennek a megőrzésére és kimunkálására. Ezért mondja Pál: legyetek készen felismerni az ördög mesterkedését és a békesség evangéliumával szembe szállni vele.

Mindannyian érintettek vagyunk ebben a kérdésben, azok is, akik még nem követői Jézusnak. Azért, mert az ember alapvetően közösségben él, még egy ilyen individualista társadalomban is, mint a mai. Nekünk pedig nem csak a keresztény közösségeinket kell óvnunk az ördög szétdobáló munkájától, hanem minden közösséget. A család, a gyülekezet, a házcsoport, egy szolgálati csoport, a munkahely, az egyetem, az iskola, a baráti közösségeid (a nem keresztény barátaid is!), az emberek, akikkel együtt sportolsz – mind-mind megtámadott, de védelemre érdemes, nagyon értékes közösségek.

Nézzük meg, hogyan jelenik meg az ördög szétdobáló munkája a közösségeinkben! Jakab apostol mond néhány kifejezést erről: keserű irigység, vizálykodás, önzés, zűrzavar, hazugság által. Jakab apostol azt mondja, bölcsesség az, ha valaki ezeket eszközül használja. Bölcsesség, amikor az ember valamit vizálykodással, irigységgel, féltékenységgel, hazugsággal, zűrzavar-keltéssel akar elérni. Bölcsesség, mert ezekkel az eszközökkel valóban igen hatékonyan lehet célokat elérni, megtervezetten lehet embereket manipulálni, és az akaratunkat érvényesíteni a közösségben – de azt mondja: ez a **bölcsesség földi, testi és ördögi!** (Jk.3.15.) Mert az ilyen eszközökkel hosszú távon csak szétszeded, szétdobálsz a közösséget - a szétdobáló pedig az ördög. Ezzel szemben a felülről jövő bölcsesség tiszta, békeszerető, méltányos, engedékeny, irgalommal teljes, nem részrehajló, nem képmutató. Ez a béketeremtő útja. Ennek megélése jelenti azt, hogy felveszed a békesség evangéliumát.

Hogyan élhetjük meg a békesség evangéliuma mélységét, amit felöltünk magunkra, szemben az ördög szétdobáló, vizályt keltő munkájával a mindennapokban? Közelítsük meg ezt a kérdést két oldalról, amint a saru képe vezeti ebben a gondolatainkat: megállás és előrehaladás.

Megállás. Akár várható, kiszámítható módon, akár egészen váratlanul bármikor benne található magad az ördög szétdobáló, közösségromboló munkájának a kellős közepén.

- Történhet ez egészen csendesen, alattomosan, amikor lassan kezdenek széthullani a dolgok. Van egy közösség, amit szeretsz, értékelsz, ahova jó tartozni, de egyszer csak alig észrevehetően valaki elkezd rosszindulatúan vádaskodni, megjelenik az irigység, egyre többek szívébe bekúszik a bizalmatlanság, egy idő után mindenki elbizonytalanodik, mi igaz és mi nem, elindul a sugdolózás, felüti a fejét a pártoskodás, frakciókra esik szét az egész. Ez az ördög végső célkitűzése: szétrombolni minden értékes közösséget. – Meg tudsz-e állni józanul, amikor mindez megtörténik körülötted? Van-e benned lélekjelenlét, hogy ne sodródj ebben, hanem felismerd: ez a gonosz munkája. Meglátod-e, hogy mindez egy ördögi alapelv, démoni stratégia által irányítva történik így? Agyadban, szívedben, lényedben felöltözted-e Krisztus megbékéltető igazságának a valóságát? Mert ha nem, akkor ez a folyamat beszippant, magával ránt. Ha nem állsz ellen Krisztus békességével a széthullásnak, akkor részévé leszel annak, ami történik. Ha tudatlanul mérsz bele, elsodor. De ha tudod, hogy zajlik a háború, ha tudsz az ördög stratégiájáról, és mélyen benned él a békesség evangéliuma, akkor felismered azt, amikor történik, és megállhatsz ellene.
- Történhet a közösség és a kapcsolatok rombolása egészen nyíltan, üvöltözés, gyűlölködés, veszekedés, viszály, nyilvánvaló önzés és versengés formájában is. Ha nyíltan, különösen ha váratlanul csapnak össze az indulatok körülötted, vagy nyílt és nyilvánvaló módon visznek végre aljasságokat a szemed láttára, akkor is igaz: a békesség evangéliumára van szükséged ahhoz, hogy képes legyél megállni. Megállni a gyorsan történő helyzetekben, a hirtelen támadó indulatokkal szemben is. Ha nincs benned alapvető felkészültség, ha nem vagy felvértezve, ha nem vagy egészen mélyen átítatva a békesség evangéliuma hirdetésének a készségével, egy heves vagy váratlan szituációban te magad is olyan bolond módon reagálhatsz, amelynek súlyos, talán visszavonhatatlan következményeivel kell szembesülnöd. Mindkét helyzetre igaz, az alattomos, csendes ármánykodásra és a nyílt összecsapásokra is: aki meg tud állni, az nem lesz bolond módon része a rombolásnak.
- A lelki-szellemi harc nem a mindennapi életünk tapasztalati valóságától elválasztva működik. Nem elméletileg, hanem egészen konkrétan, a mindennapi életed valós helyzeteire nézve kell felkészülned lenned és megállnod – lelkileg mindenképp, de gyakran a szó mindennapi, gyakorlati értelmében is. Mondok egy klasszikus példát kisgyermekes családok életéből. Fia-tal apa vagy, a feleséged egész nap otthon van a gyerekekkel, te pedig mérsz haza este halálosan fáradtan egy nehéz nap után. Mire vágysz? Valószínűleg arra, hogy eldobj mindent, és egy kis nyugalom, pihenésed legyen. De hazaérkezve esetleg feszültség, a gyerekek gondja, egy kiborult feleség vár - mi történik? Robbansz, vagy fel vagy készülve erre is? Egészen konkrétan: megállsz-e belépés előtt az ajtóban egy percre, hogy megpróbáld a Krisztus békességét végiggondolni, végigengedni magadon, hogy ennek a valóságával érkezz meg? Mert persze jogod van neked is robbanni; de ha robbansz egyszer, tízszer, százszor, ezerszer, akkor végül majd robban a család, a házasság és széthullik minden. – Ezernyi egyéb példát is mondhatnék. Tudod, hogy kőkemény helyzet vár rád egy napon a munkahelyeden, az egyetemen, a barátaid között, vagy bárhol. Tudod, hogy harc van, feszültség, konfliktus. Mivel indulsz el reggel? Eleve már felidegesíted magad, előre lejátszod a lehetséges szócsatákat, eltervezed, hogyan fogsz erővel legyőzni vagy fondorlatosan manipulálni másokat, hogyan fogsz másoknak kárára, a magad javára magyarázni, kiforgatni dolgokat? Ez jön alapvetően a szívünkől – ez a földi, testi és ördögi „bölcesség”. De másként is lehet: ha felöltözöd a Krisztus békességét, akkor a tőle, felülről való bölcességgel léphetsz be ezekbe a helyzetekbe, és képes leszel megállni, amikor ott robban a békétlenség. Ha felhúztad a békesség evangéliuma saruját, abban a békesség követeként jelenhetsz meg.

Előrehaladás, béketeremtés. Nem csupán annyi a feladatunk ugyanis, hogy megálljunk, amikor mások harcot kezdenek ellenünk. Keresztény emberként, keresztény gyülekezetként gyakran miénk a

kezdeményezés feladata: nekünk kell tudatosan, aktívan a békeesség örömhírével belépni a legkülönbözőbb helyekre, élethelyzetekbe. Kész vagy-e arra, hogy mint békeeteremtő, békekövet Krisztus megbékéltető valóságát vidd az emberek közé? Jézus ezekkel a szavakkal küldi ki a tanítványait: „*Ha azonban egy házba beléptek, legelőször ezt mondjátok: Békeesség ennek a háznak! Ha ott a békeesség fia lakozik, megnyugszik rajta a békeességetek, ha pedig nem, reátok száll vissza.*” (Lk.10.5-6.) Nagyon szeretném, hogy megértsétek, érezzétek, mit jelent ezzel a küldetéssel belépni valahová. Ezek a szavak, amelyeket Jézus a tanítványokra bíz: „Békeesség néktek!” – ezek ott teret hasítanak, teret követelnek a békeességnek. Ezek a szavak megteremtik a békeességet, mert Krisztus felhatalmazása, ereje van mögöttük.

Ugyanígy hordozhatjuk, vihetjük mi is másoknak a békeességet. Ez a harc aktív oldala: behatolni békehírnökként, békekövetként arra a területre, ahol élsz, ahol jelen vagy. Minden közösség, ahová úgyszólván beléptél már pusztán azért, hogy létezel, élsz, mozogsz, tanulsz, dolgozol: a munkatársi, baráti, iskolai, egyetemi közösségek – ezek mindegyikében te Krisztus követe vagy, ha keresztény vagy. A békeesség evangéliuma készségét feloltni azt jelenti, hogy így tekintesz magadra, ezzel a tudattal mélyre bárhová – minden helyre és minden helyzetbe. Ha szükség van rá, ki is mondhatod magadban, mintegy áldásként önmagadra és másokra: „Békeesség néktek!”

Vinni az ő békeességét - ez a mi Krisztusban kapott felhatalmazásunk, kiváltságunk. Ma is, ránk is igaz az, hogy **Jézus békeessége teret követel**. Ha hordozzuk az ő békeességét, azzal egyfajta teret teremtünk magunk körül. Ez igaz spirituálisan (az imádságban), lélektanilag (a békeesség átragad), és egészen konkrét gyakorlati értelemben egyaránt (ha tudatosan megélem, kimondom az evangéliumot, az teret hasít, bizonyos gonosz dolgokat visszafog).

Az imádság tere: Vannak helyzetek, amikor az imádságon kívül semmilyen más lehetőséged, eszközöd nincsen. Fájdalmas, nehéz, örületbe kergető, békétlen helyzetek - akár egyedül, de ha van társad hozzá, még jobb, ha kettesben teszitek: valld meg/valljátok meg imádságban: „*Úr Jézus Krisztus, látom/látjuk azt, hogy ami történik, az a szétdobáló munkája. Megvalljuk, hogy te vagy az Úr, hatalmasabb vagy annál, aki itt mindent elpusztítani és tönkretenni akar. Hívjuk és várjuk a te békeességedet, és ellene mondunk a szétdobáló munkájának.*” – Lehet, hogy többet nem tudsz tenni, de ne gondold, hogy ez kevés, vagy jelentéktelen. Hozzáteszem: lehet, hogy utána még rosszabbra fordul a helyzet, mert az ördög nem adja könnyen az ő területét - mégis óriási jelentősége van annak, amit tettél, ha imádkoztál.

A lélektani tér: Ha bemegy bármilyen helyzetbe, bármilyen közösségbe úgy, hogy alapvetően mély békeesség van benned, beszélned sem kell róla, a békeesség lélektani értelemben is teret hasít, átragad, hatással van másokra. Olyan jó nekünk is megtapasztalni ezt: ha feszültek, idegesek vagyunk, de találkozunk valakivel, aki érezhetően, tapasztalhatóan hordozza ezt a békeességet, az átárad ránk, megszünteti a békétlenségünket és egy ilyen találkozás bearanyozza a napunkat. Amikor tehát imádságosan felkészülve lépsz be valahová, a pusztán jelenléted lélektani értelemben hat.

A konkrét tér: Amikor az ördög ellen harcolunk, annak nem csak szellemi dimenziói vannak, hanem eljöhét olyan helyzet, amikor konkrétan, fizikailag is tudsz tenni a békeességért. Lehet, hogy a közösségedben átlátod – ha vezető vagy, akkor felelősséged is, hogy átlásd, - mi a konfliktus forrása, ami mindent megront, amit megváltoztatva vagy kicserélve minden a helyére kerülne. Talán csak egyetlen emberrel kellene beszélni, megérteni, hogy miért árasztja magából a mérget, és meginteni vagy szeretettel segíteni őt abban, hogy ezt elrendezze. Lehet, hogy csak két embert kellene megszólítani, miután tényleg felkészültél erre imádságban, és bátorítva őket az őszinte, egyenes beszédre, közvetíteni közöttük a megbékélésben, konfliktusuk rendezésében. Egész konkrét dolgokat lehet tenni - belépve a békeesség erejével, a megbékélés evangéliumával ezekben a helyzetekben.

Gondold át egészen gyakorlati módon, hol van az a helyzet, ahol a leginkább küzdesz? Hol van az a helyzet, ahol megláthatod, hogy nem test és vér, nem emberek, nem körülmények ellen van harcod,

hanem az ördög munkája jön veled szemben, amivel annyi mindent megront ebben a világban? Gondold végig bátran azt is, hogyan tudnál ezzel szemben a békeesség evangéliuma készségével fellépni! Imádságban, a pusztá jelenléteddel, bölcs és megfelelő szavakkal, intéssel, vagy tettel, cselekedettel.

III.A fegyver felöltése

Mit jelent felvenni a fegyvert, felsaruzni a békeesség evangéliuma készségét?

- Ha érted mindazt, amiről szóltam, az még nem jelenti azt, hogy felvetted a fegyvert.
- Ha hiszed is mindezt, abban az értelemben, hogy igaznak tartod, az nagyon-nagyon jó, de az még mindig nem jelenti azt, hogy felvetted a fegyvert.
- Ha érted, hogy ez így van, ha hiszed és igaznak tartod, hogy ez így van, és lelkesedsz érte: milyen jó, hogy ez így van, még akkor sem vetted fel. Ez a baj velünk, keresztényekkel. Azt hisszük, hogy elég érteni, igaznak tartani, lelkesedni, érzelmileg átélni, de ettől még nem vetted fel!

Mert felvenni, felöltözni nem más, mint megcselekedni, önmagadra nézve is hittel megragadni, magadhoz ölelni, valóságosan megélni. Ezerszer és ezerszer meg lehet érteni intellektuálisan, igaznak lehet tartani elméletben a békeesség evangéliumát, lehet lángoló érzelmekkel lelkesedni érte - amíg nem gyakoroljuk magunkat bele, amíg nem válik elemi, meghatározó részévé az életünknek, addig nem a mienk, addig nem fegyver.

Néhány szó erejéig hadd szóljak most azokhoz, akik tudják magukról, hogy még nem jézuséi, de gondolkodnak, keresik őt. Nyilván ott van a szívetekben, milyen jó lenne jó közösségeket látni magunk körül, milyen fontos lenne békeességben élni ezekben a közösségekben. Ezek legitim, jó gondolatok. Titeket felháborít az, amikor látjátok, mennyi ármánykodás, milyen sötétség van a világban, és tenni akartok ez ellen. Ezek is nagyon jó, legitim gondolatok! De azt szeretném mondani, hogy Jézus nélkül minden próbálkozás teljesen esélytelen! Mert soha nem fognak az emberek igazán mélyen megbékélni egymással, anélkül, hogy megbékéljenek Istennel. Ez az üzenet pedig híd, ez vezet ahhoz, hogy ti magatok személyesen is nézzetek szembe ezzel a kérdéssel: mit jelent nektek Isten elé állni és ezt a megbékélt kapcsolatot, amit Isten Krisztusban felkínál, elfogadni?

Akik pedig elfogadtuk már: a békeesség evangéliumát nekünk is fel kell öltözni újra és újra. Ha már a Krisztusé vagy, tudatosan gondold végig, imádkozd át az élethelyzeteidet! Időzz ott annyit imádságban, amíg át nem éled egészen mélyen, hogy igen, újra befogadtam a szívembe ezt a békeességet, ezzel megyek tovább, ezzel állok meg, ezzel nyomulok előre, ezzel van tele a szívem, ennek az érzete tölt be. Ez sehol máshol nem történik meg, mint Isten elé állásban és imádságban.

Végezetül egy történet.

Elhangzott ez az ige az Ószövetségből: „mily szép, ha feltűnik a hegyeken az örömhírt hozó lába! Békeességet hirdet, örömhírt hoz, szabadulást hirdet. Azt mondja: Istened uralkodik.”

Gondolj Jézus követőire Húsvét hajnalán! Ez a tizenkét – ill. most már Júdás és Tamás nélkül tíz ember - korábban egy boldog közösség volt Jézus körül. Húsvét hajnalára minden reménység szertefoszlott. A közösség széthullott. Csak arról tudnak beszélni, ha egyáltalán beszélnek még valamiről egymás között: hogyan lehet, hogy volt valaki közöttünk, aki elárulta Jézust. Azzal a teherrel élnek, hogy aki velük járt, de árulóvá lett, az felakasztotta magát. Péter is, aki mindig első volt ebben a közösségben, ez a korábban bátor, lelkes, kezdeményező szellemű, odaszánt tanítvány arra nem volt képes, hogy egy szolgálólánynak azt merje mondani, mikor rákérdez, hogy „igen, Jézushoz tartozom”. Nem, megtagadta őt. És az összes többi is szétfutott félelmében. Tamásról pillanatnyilag azt sem tudják, hol járkal. Nem maradt semmi. Totális kudarcot vallott a közösség. Teljesen széthullott minden, ami- ben hittek. Teher és nyomorúság maradt csak az élet. A diabolos győzelmet ül. Ujjong, mert szétver-

te, totálisan szétzilálta Jézus első közösségét. Ők itt ülnek bent, egy szobában, az ajtók zárva. Teljes kudarc. Lógatják a fejüket.

Egyszer csak megjelenik valaki, akit a legkevésbé várnak, és azt hallják: „Békesség néktek!” Békesség néktek! S ha lógatták a fejüket, akkor először csak a lábait láthatták! „Mily szép, ha feltűnik a hegyeken az örömhírt hozó lába! Békességet hirdet.”

Széthullóban vannak a dolgok körülöttem? Tehetetlen vagy, erőtlen? Te magad részesévé lettél a rombolásnak? Te magad mutogatod gyűlölvé, hogy ki mit tett? Vádolod magad amiatt, amit tettél? Jézus érkezik, Jézus most jön, megáll előttünk, és azt mondja: „Békesség néktek!” Mert ez nem a diabolos diadala.

És ahogy felnézel, látod a lábait, látod az oldalát, látod a kezeit, és látod a sebhelyeket. És tudod, hogy a megbékélésnek ára van. Annak, hogy Jézus azt mondja ma neked, hogy „Békesség nektek!”, annak ára van. Önmagában, a testében, a kereszten ölte meg az ellenségeskedést.

De mi jön ezután, ha tovább emelik a szemüket, ha tovább emeled a szemedet és szembenézel Jézussal? Mit fog mondani és hogyan fog ránézni erre a tizenegy maradék, kudarcot vallott tanítványra?

Amikor felemelik a tekintetüket, és belenéznek Jézus szemébe, akkor nem szemrehányó és nem vádoló tekintettel találkoznak. Nem azt mondja neked sem: „látod, milyen vagy? Csupa irigység, csupa árusítás, csupa félelem, csupa viszály, csupa versengés.” Hanem azzal találkozol, aki uralkodik. S aki uralkodik, azt mondja: „Békesség néktek!”

Ezért öltözheted fel a békesség evangéliumát– ez a jó hír. Ezért öltözheted most fel a szívedbe, a lényedbe a békesség evangéliuma készségét! Mert a szavaival ő maga adja rád. Öleld magadhoz a békesség evangéliumát!

Ámen